

Chonmage Purin

// Sayuu

Ha a samurájokra gondolunk, mindannyiunk képzeletében megjelenik egy idealizált harcos, a becsület és a tisztesség mintaképe, a félelmet nem ismerő csatába induló katona ábrázata. Aligha tudjuk elképzelni, hogy ez a hős mai világunkban is jelen lenne. Szerencsére nem is kell megerőltetnünk a fantáziánkat; ugyanis más már megtette ezt helyettünk. A történetet Gen Araki vetette papírra, majd 2010-ben Yoshihiro Nakamura vitte a vászonra, mely egy Edo-kori samuráj életét mutatja be, aki valamilyen varázslat folytán belecöppөн a XXI. század forgatagába.

Minden gyerek saját hő-sókról álmodzik, ez hozzátartozik a képzeletvilágukhoz, mert hát ki ne szeretne olyan titkot őrizni, ami valami mesés dolgot rejt és csak mi magunk tudunk róla. Yusa Tomoyának (Suzuki Fuku) megadatott ez a hős, bár nem a leghagyományosabb értelemben, ugyanis az ő különleges harcosa nem más, mint egy időutazó samuráj, aki az Edo-korból „pottyant” a közeli szupermarket parkolójába. Kijima Yasube-san (Nishikido Ryu), mert természetesen név is tartozik a samurájhoz, nagyon elveszett ebben az ismeretlen jövőbeli világban, fogalma sincs mi történt vele és hogyan került erre a helyre. Amikor azonban összetalálkozik Tomo-channal és az őt egyedül nevelő édesanyjával, Yusa Hirokoval (Tomosaka Rei), ide kerülése értelmet kezd nyerni, és megindul a mindannyiuk számára tanulságos események folyama.

Minden kezdet nehéz

Hiroko, Tomo-chan édesanyja épp bújcskázó gyereket keresi, mikor belebotlik egy különös samuráj harcosnak öltözött szerzetbe, akit reggel még a szupermarket legújabb reklámfogásának hitt, és aki most, először karddal fenyegeti fiát, aztán megparancsolja az édes-anyaának, hogy vigye el magához.

A harcos különös viselkedése, udvarias mégis parancsoló hangneme gyanakvást ébreszt Hirokóban, ezért felteszi a legkézenfekvőbb kérdést, mégpedig, hogy mit is hisz az idegen, milyen évet írnak? A válasz nem késik, és a rejtélyre fény derül: Kijima Yasube 180 évvel ezelőttről, az Edo-korból került valamilyen varázslat folytán Tokióba. Ezt persze senki sem venné komolyan, ezért az édesanya is azt javasolja az ismeretlen és kissé különösen viselkedő úriembernek, hogy látogasson el a legközelebbi rendőrségre, hátha már keresik a nagy valószínűséggel nem teljesen épelméjű ifjút. Kijima-kun még aznap este elköszön a családtól és elindul, hogy visszataláljon oda ahonnan érkezett. De valami különös erő ismét egymás mellé sodorja őket. Ennek eredményeként Hiroko ideiglenesen befogadja családjába Kijima-kunt, aki cserébe felajánlja az édesanyaának, hogy elévzi a házimunkát, vigyáz a kislíúrára, hogy az asszonyának több ideje legyen a munkájával foglalkozni.

Folytatás a következő oldalon!

Japán cím:
Chonmage Purin /
ちよんまげぷりん

Angol cím:
A Boy and His Samurai

Kiadási év: 2010

Kategória: Családi
vígjáték, dráma

Hossz: 108 perc

Rendezte:
Yoshihiro Nakamura

Írta:
Gen Araki (regény)

Szereplők:
Suzuki Fuku
Nishikido Ryu
Tomosaka Rei

Értékelés:

A cikk írója: 7.5/10

IMDb: 7.1/10

Cukrászművészet:

A házimunkához hozzátartozik a főzés is, így hát ez is az újdonsült házvezetőre marad, akiről hamar kiderül, hogy nagy tehetsége van a cukrászat terén. Először csak az első nap elfogyasztott és mennyeinek titulált karamellás pudingot készíti el saját elképzelése szerint, majd fantasztikus mutató és csodás ízű édességekkel kápráztatja el szülősadóját és vendégeit. Mire észbe kapnak, az egyik ismerős gyerek édesanyja benevezi az újdonsült cukrászt egy televíziós szakács vetélkedőbe, amiben apák versenyeznek egymás ellen.

A Fiú és a Szamurája:

Miközben Yasube-san otthon végzi a vizionzásképpen elvállalt házimunkákat, barátság szövődik a fiú a szamuráj között. Ahogy együtt sütnek-főznek, vagy a néha furán viselkedő Yasube-san épp bocsánatkérésre szólítja fel a rendetlenkedő gyereket, Tomochan barátja és talán egy olyan felnőttre lel, aki pótolhatja az édesapját. Ebbe a barátságba azonban beleszólhat a televíziós verseny végeredménye. Hiszen mi van, ha elvesztik a versenyt, és mi történik, ha megnyerik?

Minden folytatódhat ugyanúgy vagy valami közbeszól? És ami még fontosabb, Yasube-san vajon örökre velük maradhat, avagy egyszer vissza kell majd térnie a saját korába?

Vígjáték, családi mese:

A történet nagyon aranyos és vicces, a humoros jelenetek jórészt abból adódnak, hogy nem könnyű a 180 éves elveket összeegyeztetni a mai szokásokkal. A színészek nagyon jó munkát végeztek, elsősorban Yasube arckifejezésein lehet nagyokat derülni. A történet előrehaladtával a szereplők fejlődése sem marad el, a film végére mindenki gazdagabb lesz valamilyen tapasztalattal.

Számomra nagyon kellemes kikapcsolódást nyújtott ez a kis mese. Kifejezetten azok közé a történetek közé sorolnám, amit az ember bármikor betehet a lejtárszóba és megnézhet, ha épp rossz kedve van, ha nincs dolga, vagy ha egyszerűen egy könnyed hangulatú családi vígjátékra vágyik.

